

Pamětní výprava k tabulce Emila Nováka

V neděli 13. dubna 2008 pořádal spolek Patron pro svoje členy a příznivce pamětní výpravu do Jizerských hor u příležitosti 19. výročí tragického skonu Emila Nováka z Nového Města pod Smrkem - Hajniště č. 96.

Od novoměstského nádraží jsme vyšli na náměstí, kde jsme si u vystavené mapy prohlédli plánovanou trasu. Před křižovatkou do Celní ulice jsme prohlíželi krásný starodávný kříž obrostlý rozkvetlou forsitií. Zanedlouho jsme přešli most přes říčku Lomnici, kterou jsme později překročili ještě několikrát.

Na hřbitově jsme prohlíželi nově opravené mausoleum novoměstského továrníka Klingera, pomník s fotografií Miloslava Hrona, pomník sovětských osvoboditelů, ze kterého již byla odstraněna rudá hvězda a dva nové pomníky opatřené barevnými fotografiemi horolezců, kteří v loňském roce zahynuli v Alpách.

Za hřbitovem jsme u lesní školky

zahynuli na Smuteční stezku a pomalu došli ke staré cínonosné štolě „Děti Izraele“. Štola je opatřena mříží, takže jsme do ní nitra hory nevstoupili.

a někteří z účastníků zůstali dole na silnici. Nad „Františkem“ jsme debatovali o účelu vodní nádrže na Lomnici a hned nad ní odbočili po již zrušené modře značené cestě k Enderovu obrázku, který jsme našli ve velmi zachovalém stavu. Pokračovali jsme dál po zrušené modré značce a viděli, jak rychle zarůstá.

Po vrstevnici jsme došli ke Streitovu obrázku, u kterého jsme si udělali krátkou přestávku na svačinu. Dále jsme pokračovali po Smuteční stezce kolem velikého buku, do jehož kůry byl již před mnoha lety vyryt obrys jelena.

Pomalu jsme prošli nadbočním údolím

Ztraceného potoka se starou

stříbrnosnou štolou a došli ke Körtlovu obrázku na rozcestí u Červeného buku.

Následovalo mírné stoupání po úbočí Smrku, kde jsme cítili, jak se s narůstající nadmořskou výškou citelně ochlazuje. V údolí jsme viděli letícího ptáka s velkým rozpětím křídel. Bukový les

nad cestou v posledních letech zřetelně prořídil a

v okolí Buku anděla Strážného je už jen málo stromů. V zatáčce za tímto památným bukem jsme obdivovali rozvodněné kaskády Velké rybí vody, posílené tajícím sněhem z pod vrcholu Smrku.

Také teklo hodně vody u pramene hraběnky Marie Clam-Gallasové, který leží přímo u cesty.

U Tišiny jsme překonali nejvyšší místo našeho putování a pak už následoval krkolomný sestup skalnatou strání k Věži Grálu - hlavního cíle našeho výletu. Tato oblast skalních věží, které nesou romantická pojmenování podle starých německých pověstí, byla oblíbeným místem jednoho z největších znalců staré jizerskohorské historie Emila Nováka. Sám si vybral místo pro svou

pamětní tabulku na skále, na kterou jako zdatný horolezec rád a bezpočtukrát lezl. Při vyprávění příběhu Emila Nováka u úpatí skály dorazili z Bílého Potoka další účastníci našeho pamětního shromáždění, kteří nechtěli absolvovat celou plánovanou 17 kilometrovou trasu.

Po krátkém posezení u pamětní tabulky Emila Nováka na Věži Grálu jsme prošli místem, na které v průběhu II. světové války spadlo havarované letadlo. Místo bylo hrozně rozoráno, zřejmě hledači pokladů, kteří v Jizerských horách s detektory kovů hledají zbytky spadlých letadel. V časném jaru to nebylo moc vidět, ale v době bujné vegetace na spáleníšti dodnes roste úplně jiná tráva, než v okolním lese. Nechtěli jsme sestupovat

hluboko do rokle Hájeného potoka, neboť nově přichozí, kteří po stráni stoupali z Bílého Potoka, nás informovali, že je potok velmi rozvodněný a nelze jej přebrodit, nebo přeskákat po kamenech, tak jako v jiných letech. Bylo nutné vystoupat podél potoka vzhůru až k mostu u Kratzerova obrázku.

Náš výlet se chýlil ke konci, když jsme roklí Hájeného potoka sestupovali k výletní restauraci „Bártlova bouda“. Ukázalo se, že je oblíbená restaurace v rekonstrukci, takže nezbylo nic jiného, než se snažit stihnou o jeden vlak dříve. Při sestupování do Bílého Potoka jsme objevili

v loňském roce pěkně zrestaurovaný pomník s odlitým křížem a malovaným obrázkem beránka.

Celý den bylo příjemné, slunečné počasí, ale když jsme přicházeli k nádraží, spustil se veliký liják; naštěstí vagón již byl přistaven, takže jsme nezmokli a mohli se radostně navrátit domů ke svým kočičkám.

Z čerstvých vzpomínek sepsal Jiří Šourek